

Recensie: Anne De Smet

Tineke H.C.M. Verwij: 'Op de grens van hemel en aarde' Uitgever Free Musketeers, Zoetermeer 2014. ISBN 978 90 484 32 684. (Bijna dood ervaring/BDE/Coma/Dood/Onbegrip/Eenzaamheid/ED/1) Zie ook www.freemusketeers.nl
Extra: www.boek-bde.com

Soort boek/ ziekte/ stijl:

Autobiografisch debuut van Tineke Verwij, onderdeel van een bundel met nog zeven andere bijna dood ervaringen. BDE is de ervaring in een veranderde bewustzijnsstaat tijdens een reële levensbedreigende situatie. De subjectieve beschrijving van BDE wordt niet bestreden, wel dat het zou duiden op leven na de lichamelijke dood. Volgens de wetenschap zijn de verschijnselen toe te schrijven aan de bijzondere toestand van de hersenen. Het is de vertellers gelukt om de bijzondere ervaring in woorden te vangen, eenvoudig toegankelijk voor iedereen die erkenning en herkenning zoekt over dit moeilijke onderwerp.

Over de schrijver:

Tineke Verwij, geboren in Gouda in 1968 heeft in 1994 een bijna dood ervaring. Enkele jaren geleden, naar aanleiding van een televisieprogramma, roept ze mensen op om de ervaring onder de aandacht te brengen. Ze leeft gescheiden en heeft twee kinderen.

Korte beschrijving:

De schrijvers hebben de bijna dood ervaring door onder andere meditatie, verdrinking, regressie, een ongeluk. Tineke is ernstig ziek. Door de helse pijnen in haar buik wordt ze kunstmatig in coma gehouden. Desondanks krijgt ze veel dingen mee die om haar heen gebeuren. In haar beleving heeft ze 'een wereldreis gemaakt, naar een prachtige plaats waar geen zorgen zijn, waar iedereen kan zijn zoals hij of zij is'. Haar familie houdt gedurende 28 dagen een dagboek bij over het verloop van haar opname. Niet altijd wordt het paradijs gezien. Ook Tineke heeft onprettige visioenen waarvan ze zich jaren zal afvragen wat de bedoeling ervan is geweest. Het is voor haar vreemd om weer thuis te zijn. Ze is een totaal ander mens geworden, 'spreekt een andere taal en komt uit een andere wereld' wat als verwardheid of fantasie wordt aangezien. Om de bijzondere kennis en gelukservaring te vertalen naar het dagelijkse 'betrekkelijke' leven kost alle schrijvers veel moeite. Ook om het gewone leven weer op te pakken. Ze kunnen in de directe omgeving hun verhaal niet kwijt over het 'leven wat zo veel mooier is dan hier op aarde'.

Wat viel op:

Het niet meer bang zijn voor de dood; de schitterende felle kleuren zien; uit het lichaam treden; een voorproefje krijgen van een volgend leven. De frustratie en eenzaamheid door onbegrip. Het nog niet 'heen kunnen gaan' omdat er een nog een te vervullen taak wacht.

Citaten:

Pag. 18: "De helse pijn en vermoeidheid hebben de artsen doen besluiten mij acht dagen in kunstmatige slaap te houden. Ik zak in een diep coma, waarna ik niets vermoedend naar die andere prachtige wereld vertrek. Ik hoor muziek. Zulke serene mooie klanken! (...) Daar sta ik dan, in het prachtige warme licht met engelen om mij heen in een groen veld vol met prachtige bloemen in overweldigende kleuren die je op aarde niet kunt vinden. (...) Ik voel me thuis."

Pag. 28: "Ik wil zoveel vertellen. Ik wil iedereen duidelijk maken dat ik niet verward ben door de medicijnen, maar door de visioenen die ik heb gehad. Door wat ik heb

gezien de afgelopen dagen. Ik ben boos en verdrietig omdat er steeds gezegd wordt dat ik in de war ben. Mijn familie begrijpt mij niet. Ook het verplegend personeel begrijpt me niet.”

Pag. 37: “Exact op dat moment begrijp ik alles! Werkelijk alles! Op alle vragen heb ik in één keer een antwoord, ook op de ongestelde en onvermoede vragen. Ik voel feilloos aan hoe ons universum in elkaar steekt. (...) Ik ben bang wanneer ik het zwarte gat in ga, er geen terugweg meer is. Ik ben er nog niet klaar voor om mijn leven achter mij te laten, want ik heb mijn gezin, mijn kinderen.”

Pag. 39: “Vrienden en familie reageren heel wisselend. Sommigen zijn onder de indruk van de kracht van mijn verhaal en geïnteresseerd in de inzichten die het me heeft gegeven, anderen willen er niets over weten en vinden het allemaal maar onzin.”

Pag. 45: “Ik was aan het doodgaan tijdens mijn geboorte. Mijn moeder vertelde mij naderhand dat ik erg lang in het geboortekanaal had gezeten (...) Ik ben altijd op zoek geweest naar het ervaren van eenheid, heelheid. Nu weet ik waarom. Ik ben heel blij dat ik een bewuste BDE heb meegemaakt en ik voel me heerlijk rustig van binnen nu mijn leven glashelder lijkt te zijn.”

Pag. 48: “Doordat ik in coma ben geraakt heb ik in 1984 als achtjarig kind een bijna-doodervaring gehad. Ik was de koploper van vele achtereenvolgende kinderen met nierziekten en nog steeds komen er kinderen bij met nierziekten. Tijdens mijn bijna-doodervaring is mij duidelijk geworden dat ik de opdracht heb gekregen om hen te begeleiden.”

Pag.55: “Wat straalde ik uit? Het werd er voor mij niet gemakkelijker op en de afstand tussen mij en mijn omgeving werd steeds groter. Mensen in mijn directe omgeving snapten mij niet en ik snapte de mensen niet meer.”

Pag. 59: “Plotseling zag ik een lichtpuntje en wilde er naar toe. Dit bleek de ingang van een andere tunnel te zijn, ik wilde hierdoor naar het licht wat zich aan het eind van de tunnel bevond. Ik begon te klimmen, maar hoe verder ik klom hoe nauwer de tunnel werd. Totdat ik muurvast kwam te zitten en geen kant meer op kon. Dit was voor mij een zeer beangstigend moment.”

Pag. 64: “Ik was in een fase van droom en realiteit, ik zag mijn eigen lichaam als toeschouwer boven mijn lichaam zweven, zo ongeveer een meter boven mijn lichaam dat in het bed lag. Ik zag mijzelf op het bed liggen en boven mijn lichaam op bed zag ik ook mijn lichaam zweven. En ik was ook toeschouwer op een afstand van wel een paar meter van mijn bed. In feite waren er drie verschillende ‘ikken’ in dezelfde kamer.”

Pag. 69: “Ik keek niet met mijn ogen, maar ik onderging het meer...hoe moet ik deze ervaring eigenlijk beschrijven? (...) Het licht zoals ik beschrijf voelde warm aan, geen aardse warmte maar warm van liefde. Ik was helemaal omringd met die liefde.”

Trefwoorden: bijna dood ervaring BDE, dood, bewustzijn

Themawoorden: onbegrip, eenzaamheid